so Jervolino, že izrazila dvome o njegovem praktičnem izvajanju. To je le zadnji v vrsti simptomov neprimernega ravnanja s kazenskim pravom, ki v tem primeru ni bil obravnavan kot instrument socialne kontrole, katerega primernost je treba preverjati od primera do primera, temveč kot sredstvo za izražanje nekaterih moralnih vrednot.

Za razliko od vseh drugih držav na svetu, je Nizozemska že pred 15 leti ubrala pragmatično pot. Kakšen je izid? Na poti k odgovoru nam je lahko v pomoč nedavno poročilo nizozemskega ministra za pravosodje Fritza Ruterja, državnega uradnika in predsednika amsterdamskega Police Complaints Comitee. Ruter je priznal: "Res je, droge ne skušamo odstraniti iz naše družbe. Nizozemska ni raj. Najmanj, kar lahko rečemo, je, da, drugače kot vse druge države, vprašanja droge nismo spremenili v tragedijo." Pri tem dodaja, da "cilj realistične, racionalne in uravnotežene politike do drog ni polna zaposlenost policistov, varnostnikov in nepridipravov, temveč zmanjšanje poseganja po drogah, zmanjšanje števila novih uživalcev, minimaliziranje družbene škode, ohranjanje uživalcev pri življenju, dokler v njih ne bo dozorela odločitev, da drogo opustijo, in prizadevanje za socialno rehabilitacijo, ki ne bi potekala samo po terapiji, pač pa tudi med njo - ne da bi se pri tem odpovedali državljanskim svoboščinam, demokraciji in pravni državi."

Čeprav nizozemska politika ne kaznuje uživanja trdih drog in se na splošno izogiba kaznovanju preprodajalcev na drobno, je vse te cilje dosegla. S faktično liberalizacijo prodaje in uživanja mehkih drog je Nizozemska zlomila trg in preprečila, da bi bil joint prvi korak k igli. Generalni konzul ZDA v Amsterdamu je moral priznati, da je število nizozemskih heroinomanov "presenetljivo nizko", število mrtvih zaradi overdosa na število prebivalcev je bilo v l. 1989 trikrat nižje kot v Nemčiji in osemkrat nižje kot v Švici - deželah, ki so bile zgled za zakon Jervolino.

Marco Taradash
L'Espresso, 27. maj 1990

Terapevtska marihuana

Končno so v ZDA objavili sodbo, ki jo je izreklo sodišče, zadolženo, da se izreče na zahtevek, ki ga je vložil NORML (Državna organizacija za reformo zakonov o marihuani), in sicer, da marihuano uvrsti med zdravila, ki jih zdravniki lahko legalno predpišejo z receptom. DEA, vladna agencija za boj proti drogi, se je zahtevku upirala. Šlo je za to, ali obstaja terapevtska uporaba v zdravstvu in ali uporaba sproža stranske učinke.

Zaslišanja, dokumenti in klinični izvidi, ki jih je zbral sodnik Francis L. Young in katerih veljavnost je sprejela tudi DEA, so nedvoumno pokazali koristnost in v določenih primerih neobhodnost marihuane v zdravljenju obolelih za rakom, multiplo sklerozo in za glavkomom.

Cigarete marihuane namreč odpravljajo siljenje k bruhanju in bruhanje, ki ga pri obolelih za rakom povzroča kemoterapija. Občutek gabljenja in bruhanje, ki lahko trajata tudi štiri dni zapored, načenjata voljo po boju z boleznijo in lahko sama po sebi predstavljata nevarnost za življenje bolnikov, ker privedeta do prekinitve terapije. Marihuana poleg tega zbuja tek in je pokazala enake pozitivne učinke v obliki infuzije kot v obliki sladkih tabletk, tudi pri zdravljenju otrok. Brez stranskih učinkov.

Pri multipli sklerozi se je marihuana izkazala za učinkovito sredstvo pri odpravljanju krčev, ki lahko spremljajo bolezen, in je povsem odstranila občutek gabljenja.

Sodnik Young takole zaključuje svojo analizo: "Razvidnost teh dejstev jasno dokazuje, da marihuana lahko olajša bolečine velikega števila težko bolnih oseb in da so učinki pod zdravniškim nadzorom zagotovljeni.

Spričo razvidnosti dejstev bi bilo nerazumno, samovoljno in trmoglavo, če bi se DEA še naprej postavljala med trpljenje tolikih in blagodejne učinke te substance."

Marco Taradash
L' Espresso, 10. junij 1990